

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Nisan 2013

Sayı: 178

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Burjuva düzenin değil sınıf
çıkarları temelinde çözüm gerekli!**

Kürt sorununda çözüm süreci, büyük medya kampanyasının eşliğinde ilerliyor. Farklı gerekçeler ileri sürülse de Türk milliyetçisi bir azınlık dışında, geniş kesimler çözümü ya destekliyor ya da karşı çıkmıyor. Bugünkü durum her şeyden önce şunu gösteriyor; demek ki istendiğinde silahlar susabiliyor, ölümler duruyor, sorunlar görüşülebiliyor!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Bugün yaptıklarını, bir yıl, beş yıl önce yapmayanlar, bunca acı ve yıkımın sürdürdüklerini nasıl gerekçelendirebilir?

Türk burjuvazisi, uzun bir süredir Kürt sorunun "demokratik" yolla çözümünü istiyor ama gerekenleri yapması için hükümetlerine yeterli baskı uygulamıyordu. AKP hükümeti, iktidara geldiğinden beri iş kanunundan SGK'ya, sağlık sisteminin sendikal sisteme kadar birçok alanda büyük sermayenin istekleri doğrultusunda, bazen bir gecede değişiklik ve düzenlemeler yaptı. Güya "her dediğini yapan" başbakan, Kürt kitlelerin acıları, yaşadığı ayrımcılığı şimdiye kadar neden gidermedi?

Hükümetin ve ordu ve bürokrasi dahil olmak üzere tüm devlet aygıtının hızla rota değiştirmesi; aksi görüştekileri tasfiye etme ya da ikna etme gibi bir hazırlık sürecini gerektirse de bugünkü duruma gelmede esas belirleyici olan, Türk burjuvazisinin ve bölgede çıkarları olan emperyalist burjuvazinin dayanılmaz ihtiyaçlarıdır.

Şimdi Kürtlerle barış istiyorlar, şimdi İsrail özür diliyor, şimdi Suriye'de işlerin rengi değişiyor. ABD ve Avrupa Birliği devletlerinin sözcülüğünü yaptığı büyük tekeller, yeterince derin olan krizlerini daha da çıkılmaz hale getirecek sorunlar istemiyor.

Ortadoğu'da değişmeye aday dengeler, böyle bir duruma yol açabilir. Bu nedenle İsrail gibi Türkiye'yi de gerektiğinde kendi çıkarları için kullanmaya hazır hale getiriyorlar. Çözüm için büyük destek kampanyası, alttan ve açıktan bir süredir yapılıyor.

Zaten çok sınırlı olan ekonomik, siyasi ve demokratik haklardan mahrum bırakılmış olan Kürt kitlelerinin zorba Türk devletinden aldığı her hak, bizleri memnun eder. Ancak bu düzende her şey gibi haklar da tamamen güç dengesine bağlı.

Bugün burjuvazi, devleti ve ekonomisiyle güçlü ve hakim durumda; bunun bilincinde olarak kendi barışını dayatıyor. Kürtlere sadece uygun gördüklerini vermek isteyecektir. Oysa bunlar, Türkiye'deki tüm emekçilerin sorunlarını çözmediği gibi Kürterin de sorunlarını çözmeyecek.

Üstelik durum değişip burjuvazinin ve devlet aygıtının, emperyalizmin çıkarları ters yöne döndüğünde bugün söylediklerinin tam tersini söyleyeceklerdir. Türkleri Kürtlere, Kürtleri Araplara, sünnileri alevilere karşı kışkırtarak, milliyetçiliği yeniden körüklemeleri şaşırtıcı olmaz.

Bu nedenle emekçiler, yoksullar; geleceğimizi burjuvazinin birkaç sözde demokratik hak vermesine dayanan çözümüne ya da barışına bağlayamayız. Sadece sınıf temellerinde, işçi sınıfı temelinde sağlanacak eşitlik, geri dönülemez ve tatmin edici çözümü sağlayabilir. (03.04.2013)

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfına saldırılar devam ediyor

Gün geçmiyor ki bir işyerinde daha işçilerin haklarının, ücretlerinin gasp edildiği haberi duyulmasın. Bunun en yakın örneği üretimi durdurma kararı alan ve bin 200 işçisini çıkaran Şeker Piliç.

Şeker Piliç yönetim kurulu başkanı, iflasın sebebi olarak artan KDV'leri ve domuz gribi başta olmak üzere tavuk etiyle ilgili çıkan olumsuz reklamların etkili olduğunu ancak her türlü zorluğa rağmen Şeker Piliç'in tüm borçlarını kısa süre önce ödediğini hiçbir kuruma borcu olmadığını söyleyerek ticari sicilini kurtarmış oldu! Peki ya işçilere olan borç?

Şeker Piliç'in işçilerine tazminatlar dışında ücret ve ikramiye olarak 1 buçuk milyona yakın borcu var. Fabrika önünde toplanıp eylem yapan işçiler, yönetimin kendilerini kandırmaya çalıştığını ve tazminatlarını, yaklaşık dört aydır çalışmalarına rağmen ücretlerini, mesai paralarını, ikramiyelerini alamadıklarını söylediler. Başkana işçilerin eylemi hatırlatıldığında zor durumda olduklarını, şirketin maddi değerleri üzerinde haciz kararı olduğunu kısa sürede işçilerin paralarını da ödeyecekleri söyleyerek kıvırdı.

BEDAŞ işçileri de benzer sorunlarla karşı karşıya. Özelleştirilen BEDAŞ işçileri 26 Mart'ta eylem yaptı. Enerji-Sen'in çağrısı ile toplanan 300 BEDAŞ işçisi, haklarını savunacaklarını belirttiler. Çünkü işçiler, bakanın taşeron

işçileri ile düzenleme yapılacağı açıklamasının pek de iyiye işaret olmadığını biliyorlar.

Çalışma Bakanı Faruk Çelik eyleme ilişkin olarak "işçiler boşu boşuna kaygılanıyor. Onların haklarını koruyan bir yasa çıkartacağız" dedi.

BEDAŞ işçileri kaygılanmakta sonuna kadar haklı. Bunun en belirgin örneği Türk Telekom. Yıllar önce özelleştirilen Türk Telekom'da da benzer süreç yaşanmış özeleştirme sonrasında Türk Telekom'da "personel yapılandırması" gibi süslü lafların ardında bir hafta içinde 50 bin işçi işten çıkartılmıştı. Bu sayı şimdi git gide daha aşağılara çekilmeye çalışılıyor. O zaman da işten çıkarmaların olmayacağı bakan ağızlarından defalarca tekrarlanmıştı ama şimdi geline nokta ortada.

Özelleştirmeye karşı mücadele eden bir başka işyeri de PTT. AKP'nin Posta Hizmetleri Kanun Tasarısı'nı Meclis'e sunması üzerine PTT'de örgütlü sendika ve meslek odaları basın açıklaması yaptı. Tasarı eğer yasalaşırsa -ki hiçbir muhalefet partisinin gündeminde reddetmek yok- PTT çalışanları güvencesiz konuma düşecek.

Tüm bu işçi çıkarmalar olurken, güvencesiz, taşeron çalışma yaygınlaşırken hükümetten işçi yararına bir şey yapmasını beklemek boşuna. AKP hükümeti bunu yapmayacağını, işçi düşmanı olduğunu zaten on yıldan fazla bir süredir patronlar yararına

çıkardığı yasalarla gösterdi. Patronlar, AKP hükümetine "sipariş" niteliğinde yasalar yaptırıyorlar. Ancak çoğu zaman kendi koydukları yasalara da uymuyor. İşçiler her türlü baskıya rağmen kazandıkları mücadelelerden sonra bile yasalar çoğu zaman uygulanmıyor.

Bunun bir çok örneği var: Havayollarında işten çıkarılanlar, işe geri dönüş davasını kazandıkları halde, yönetim ek tazminat verip işe geri almıyor. Bir grup BEDAŞ işçisi de işe iade için yönetimle anlaşma yaptı ama bu kez taşeronları değiştirildiği için durumlarında değişiklik olmadı. Benzer şekilde farklı hastanelerde taşeronlarda çalışan on binlerce sağlık işçisi, sendika üzerinden ana işverene bağlı olduklarına dair mahkeme kararı çıkarttılar ama hiçbir hastane bu kararı uygulamıyor.

Yasaları uygulamayan yöneticiler, hiçbir sorun yaşamıyor, koltuklarını koruyorlar hatta havayolları örneğinde olduğu gibi sırtları sıvazlanıyor.

Görüldüğü gibi sermaye sınıfı kendi çıkarları için işçilerin örgütsüzlüğünden faydalanarak tüm gücüyle işçilere saldırıyor. İşçi sınıfının işyeri ölçeğinde yaptığı mücadelelerin önemi büyük ancak tek başına yeterli değil. Yasaları uygulamanın da hükümeti ve patronları geriletmenin de tek yolu işçi sınıfının sınıf olarak topyekun örgütlenmesinden geçiyor. (30.03.2013)

İleri demokraside ilerlemeler

DİSK'e bağlı çeşitli sendikalarda görevli sendikacıların, DHKPC operasyonları nedeniyle tutuklanmalarını soran gazetecilere Çalışma Bakanı bir soru ile cevap verdi; “sendikacılar tutuklanıyor diye niye üzüleyim?”

Bu tavır, genel olarak siyasilere tümünde aynı: Öğrenciler, öğretmenler tutuklanıyor, milli eğitim bakanının umurunda değil, askerler tutuklanıyor, savunma bakanını ilgilendirmiyor, avukatlar tutuklanıyor, adalet bakanının gıkı çıkmıyor!

Tüm hükümet çevreleri, aynı teraniyi söylüyor: “Tutuklamalar, yaptıkları işler ya da savundukları görüşlerle ilgili değil, terörist oldukları için tutuklandılar.”

Bilinen siyasi partiler dışında bir örgütlenme oluşturmak neredeyse yasak, kapitalist düzeni eleştirerek başka bir düzeni savunmak da yasak, bir sınıfı veya Türkler dışında milleti öne çıkarmak yasak, hatta çoğu zaman patronlar karşısında hakkını aramak bile yasak. Bu durumda terörist olmamak ne mümkün!

Geçmişte Kürt olmak, Kürtçe konuşmak, Kürtlerin ve emekçilerin mahrum bırakıldığı haklarını savunmak, “bölücü” olmaya ve hapse düşmeye yeterliydi. Daha önce “anarşist” olmak vardı. Bugün onların yerini, tüm dünyada olduğu gibi “terörist” aldı. Demokraside bir arpa boyu yol gittik, yeni bir adlandırmaya ulaştık.

Burjuvazinin ekonomik ve siyasi hakimiyeti üzerine yükselen kapitalist düzende, suç ve suçlular, burjuvazinin

düzenini tehdit eden veya gelecekte tehdit edebilecekler olarak belirleniyor. Buna bağlı olarak esasta ekonomik ve politik ölçülerin kullanılmasına rağmen, topluma birkaç adi suç veya suçlu gösterilmektedir.

AKP hükümeti, başlangıcı Balyoz ve Ergenekon “terör örgütü” ile yaptı. O zaman bu suçlamaları ve davaları, düzenin yeni ihtiyaçları için yapıldığını görmeyip demokratikleşme zannedenlerin bir kısmı şaşkınlık yaşarken, bir kısmı da aynı baskıyı yaşıyor.

DHKPC gibi gruplar, şiddete başvurmuş ve suç işlemiş olsa da onların suçları burjuvaların suçlarının yanında devede kulak kalır. Buna rağmen patronlar ya da üst düzey bürokratlar ve siyasilere hiç de tutuklanmıyor, aksine siyasi sistem onları ödüllendiriyor.

İşçilerinin parasını ödemeyen Hey Tekstil patronu hırsız değil mi, işlettiği maden ocaklarını, madencilerin mezarına çeviren Star İnşaat şirketinin yöneticileri katil değil mi, dinlerine göre insanları bölen, aşağılayan ve hedef gösteren Vakıf gazetesi yöneticileri kışkırtıcı değil mi? Mehmet Ağar, iki yıl o da kendisinin seçtiği cezaevinde hapis yatıyor oysa valiliği döneminde yüzlerce insan öldürüldü ve hepsinde sorumluluğu var.

Toplum içinde insanların birbirlerine karşı işledikleri suçlar, düzenin yönetimi açısından bir sorun çıkarmıyorsa, devlet aygıtının fazla umurunda olmaz. Yıllardır düzenli olarak artan kadın cinayetleri, kadına yönelik saldırılar, bu durumun

bir göstergesi. Devleti alarm durumuna geçiren, sendikaları, siyasi partileri, belediyeleri, hatta okulları ve mahalleleri, ağır silahlarla, helikopterle sarıp basmasına, çok sayıda insanı suçlu veya suçsuz ayırımı gözetmeden, adeta herkesi yıldırma amacıyla gösteriye dönüştürerek tutuklamalar yapması, düzene ve kendine karşı bir tehdit ihtimali ortaya çıktığında olur.

Geçmişte ordunun üzerine gidileceği dönemde orduyu destekleyen Türk-Metal sendikası basılmış yöneticileri tutuklanmıştı. Bugün hem Kürt sorunuyla bağlantılı olarak hem de kamu emekçilerine saldırılacağı için KESK basılıyor, yöneticileri tutuklanıyor. Veya taşeronlarda örgütlenme çalışması yaptıkları için DİSK'e bağlı sendikalara baskı yapmak amacıyla DİSK yönetimi basılıyor.

Evet kimi haklarda görece iyileşme kimi olanaklarda artma var ama tüm bunlar düzenin çıkar ve ihtiyaçlarına göre oluyor. Büyük sermayenin düzeni, siyasi sistemi, zor gücü ve bürokrasisiyle bir yanda yeni yasaklar belirlerken diğer yanda bazen farklı gösterilse de hep yasak olanlar aynı. (03.04.13)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sisli hava devam ediyor

Şube başkanı zorla istifa ettirildikten sonra hesaplar alt üst oldu. Genel-İş 3 nolu şubede sadece işyerimiz örgütlü. Mart başında, olağanüstü kongre yapıldı. Seçimde işverenin desteğini alan liste iki yıl önce yapılan seçimde de aynı isimlerden oluşuyordu. O zaman için de işçilerin tabiriyle işveren listesiydi. Diğer listeye karşı yarışmışlardı. Sendika bürokratları arasındaki anlaşmazlık her ne ise sekiz yıllık birliktelik birden bire birbirlerinin karşısı olmaya götürdü. Bu süreç başlı başına bir tartışma konusu.

Kongreye gelince, sadece iki başkan adayının yaptığı beşer dakikalık konuşmalar sonunda oylamaya geçildi. Konuşmalarında, olağanüstü kongreye nasıl gelindiğinden bahsettiler. İşçiler adına, işçinin sorunlarından hiç bahsetmediler. Sadece seçime odaklı, delegelerin önceden yarıştığı bir görüntü vardı.

Sandık açıldığında, ilk sonuç işveren listesinin aldığı 64'e karşılık 55 oy vardı. İtiraz edildi. Bazı oyların arkasının işaretli olduğu belirlendi. Yeniden oylar sayıldı. Bu kez 46'ya karşılık 51oy, 21 oy geçersiz sayıldı. Tutanak bu sonuçla tutuldu. Sonuç ilan edildi.

Tüm Genel-İş yönetimi, genel başkan dışında kongredeydi. Sonuca itiraz ettiler. Bununla birlikte ilçe seçim kurulu görevlileri, kendilerine gelen telefonla tutukları tutanağı görmezden gelerek ilk sayımın geçerli sayıldığını açıkladılar.

Hemen ardından da polis zoruyla salonu boşalttılar. Tüm bu ayak oyunlarında sendika yönetimi kadar patronun da suçlu olduğunu işçiler çok iyi biliyor.

Temsilciliği elinden alınan aday, sonucun değiştirilmesi için belediyenin önünde direniş çadırı kurdu. Taleplerini işverene dayatmaya çalıştı. Çadırdan rahatsız olan belediye başkanı, üç gün sonra, bir öneriyle geldi: Seçildiği ilan edilen şube başkanı istifa edecek, yeniden genel kurula gidilecek. Direniştekililer kabul etti ama diğer taraf mazbatasını alarak, kendini şube başkanı ilan etti, sendika da onayladı. Tam çadır kaldırılmak üzereyken eski duruma dönüldü. Aslında işveren, önerisiyle zaman kazanıp direniştekilileri uzaklaştırmak istemiş, kandırmıştı.

Patron çevresi kendilerine göre plan yaptılarsa da, bu kez tutmadı. Patron, kendine göre büyük planları, medyatik durumu ve siyasi hesapları nedeniyle böyle küçük işlerle uğraşmaması gerektiğini biliyordu. Çünkü çadır ana cadde üstünde ve "Patron sendikacılığına izin vermeyeceğiz ile Patron elini sendikamızdan çek" pankartları altındaydı. Bu nedenle çadırın en kısa sürede kaldırılması için tutum değiştirdi, bu kez yeni yönetimin asil sekiz üyesini bizzat istifa ettirip kongreye gidilmesi için gereğini yapma sözü verdi. İstifalar, sendikaya gönderilip kayıt altına alındıktan sonra çadır kaldırıldı. Sürecin bu şekilde uzaması, iki tarafın birbirine karşı güvensizliğinden kaynaklanıyor.

Sonuçta genel merkez yeniden olağanüstü kongre kararı almak zorunda. Genel merkez de bu konuda ikili oyun içinde. Bir

ayağı işverende bir ayağı muhalif adayda.

Ne işverenin ayak oyunlarının ne de sendika bürokratlarının koltuk davasının işçilerin arasındaki birlik ve beraberliği bozmasına izin vermek gerekiyor. İşçiler, iki yanlış taraftan birini seçerse buradan kazanan patron tarafı olacaktır. Asıl saldırılar, bundan sonra gelir. Belediye işçisinin buna ilişkin sayısız deneyimi var.

Sekiz yıldır birlikte yöneten, işverenle hep birlikte hareket eden, işverenin sendika yönetimine ayar çekmesine yardımcı olan siyasi çevrenin bugünkü itirazları elbette çok da inandırıcı değil. Yalnız kendi koltuklarına müdahale edildiğinde yanlışlığın farkına varmalarını da önemsiyoruz. Umarız ki bundan böyle işçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesine, sürgün ve baskılara karşı mücadele tarafında olurlar. O zaman yanlarında oluruz. Şimdiki kargaşaya ise sadece koltuk meselesi demek yerinde olur. (Bir işçi, 20.03.13)

Gıda

İşçiler hem patronu hem de sendikayı zorluyor

Patron ile sendika arasındaki son görüşme Mart başında gerçekleşti ve uyuşmazlıkla sonuçlandı. Son oturum olması nedeniyle taraflar, bu duruma uygun son tekliflerini yaptılar birbirlerine.

Patron 45TL + %6,5 zam verirken sendika 150TL + %12'lik zam isteminde bulundu. Patronun teklifini zaten bilen işçiler sendikanın 200TL olan

teklifi 150TL'ye çekmesini kızgınlıkla karşıladılar. Birçok işçi sendikacılara “seyyanende değil yüzdede indirim yapmalıydınız” diyerek duruma karşı çıktılar. Ancak madem uyuşma olmadı ve zabıt tutuldu o zaman bu teklif değil 200TL + %15'lik teklifin geçerli olması için sendikacılara gözdağı verdiler.

Gelenen son durumda işçilerin sözleşmenin her safhasına müdahil olmaları ve temsilcileri o yönde uyarmaları fabrika tarihinde bir ilk. Şimdi sendikacılar, arabulucunun teklifini beklediklerini söylüyorlar. Bu teklif geldiğinde tüm işçileri gerekirse bir düğün salonunda toplayıp durumun ne olduğunu açıklayacaklarmış. İşçiler devamlı, bir önceki sözleşme gibi bizden habersiz sözleşme imzalamayın diye uyarılarda bulundukları için imza öncesinde bizlere soracakları konusunda söz veriyorlar.

Bu arada Mart ayının tamamını cumartesileri çalışmayarak geçirdik. Ayrıca üretim bölümlerinde zorunlu izinler başladı. Açıklama ise Tuzla'da yapılan depoların tam faaliyete geçmemesi ve Rusya'nın verdiği siparişleri durdurması. Yani her sözleşme döneminde olduğu gibi patron belirsizliğe oynuyor.

Tüm işçiler bunun bilincinde ve “sözleşme imzalanır imzalanmaz 12 saat çalıştırıp bunun acısını çıkartacaklar” diyerek patrona da ne yaptığını biliyoruz mesajı gönderiyorlar.

Eski işçiler patronun 1993'te yaptığı gibi giriş çıkış yapabileceğini söylüyorlar fakat taşınma sonucunda Tuzla'ya gitmeyecek veya götürülmeyeceğini bilen diğerleri; “bize istediğimiz zammı versin o zaman işbaşı yapmayı belki biz istemeyiz” diyorlar. Şu anda tüm

işçilerin bildiği ve işten çıkmak isteyen 45 işçi var. Fakat patron bu işçilerin çıkışını onaylamıyor. İşe hakim olan bu işçilerin çıkışını onaylamadığı için patronun iş yok bahanesi havada kalıyor. Sendikacılar da gelip “patron zammı verimiz ama işçi atarız dediği için imzaladık” diyemiyorlar.

Ayrıca sendikanın göz önünde bulundurması gereken bir durumda Tuzla'da bir bölümdeki işçilerin aralarında imza toplayarak, sendikadan istifa etme restini yapması. Şimdilik işçiler sözleşmenin sonucunu beklediklerini söylüyorlar. Bu arkadaşlarla direk bağımız olmadığı için bu istifa sonucunda başka bir sendika mı yoksa sendikasızlığı mı seçeceklerini bilmiyoruz.

Yılbaşında Çalışma Bakanlığı'nda işçilerin bir kısmını Öz Gıda İş'e kaydırarak zor durumda bırakılan sendika o badireyi atlattıktan ve bunca olaydan sonra birkez daha aynı muameleyle karşılaştı. Yine bazı işçileri Öz Gıda İş'e kaydırılmışlar.

Bu olaylar işçilerden saklanmasına rağmen özellikle baş temsilcinin işçilerin eline üyelik fişlerini verip noterde onaylatmalarını istediğinde, temsilcilere güvenmedikleri için işçiler tekrar sendikalı olmak konusunda direnç gösteriyorlar.

Yinede moralli olan işçiler, sendikayı devamlı rahatsız ederek taleplerinde direttiklerini gösteriyorlar. Dediğimiz gibi şimdiye kadar hiç olmamış olaylar yaşanıyor, bundan sonrasının ne olacağı işçilerin dirençlerine bağlı. (Bir işçi)

İşçiler sahipsiz, örgütsüz

İşyerindeki arkadaşların çoğu, işçi haklarından; sosyal haklardan, çalışma saatlerinden habersiz. Oysa o kadar işçi hakkı var ki sayfalar doldurur. Bizim işyerinde bunların hiç biri bilinmediği gibi uygulanmıyor da. Bir kaçını sayalım:

Sabah işbaşı saatimiz belli ama akşam paydosumuz belli değil. Resmi bayramlarda tatil olmasına rağmen, sadece bir gün kullanıyoruz, çalışıyoruz. Gece vardiyası sürekli gece çalışıyor, dönüşümlü değil. Ücretler bankaya yatıyor ama sadece asgari ücret kadarı, geri kalanı kaçak. Hem SGK'dan çalışıyorlar hem de işçinin tazminatından, emekliliğinden. Çocuk parası, vergi iadesi, eğitim yardımı diye bir şey yok. Emekliler, sağlık sigortası ve destek pirimleri ödenmeden, kaçak çalıştırılıyor.

Emekli olan bir işçiye 20 senelik çalışmasının karşılığı olarak 14 bin lira tazminat verdiler, onu da 5 taksite böldüler. İşçiler, yemek üretiyor ama ürettiğinden yiyemiyor. Müşterilerden gelen iade ya da atık, üstelik iki, üç günlük yemekleri yiyoruz.

Eski işçiler üzerinde kurulan bu düzene karşı yeni işçiler bir şey yapamıyor. İşçiler arasında birlik olmayınca, düzenin kokuşmuş yasaları bile uğramıyor. Oysa birlik olursak birçok şeyi değiştirebiliriz. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Kürt ulusal sorununda tartışmaya devam

Kürt ulusal mücadelesinin 29'uncu isyanı PKK'nin 1984 yılında Eruh, Şemdilli'ye silahlı saldırısıyla başladı. Bu isyanı öncekilerden ayıran; daha geniş bir taban bulması, Marksist-Leninst olduğu iddiasında olmasına rağmen pratikte her zaman ulusal örgütlenmeyi ön plana çıkarıyordu. Kürt işçilerini, emekçilerini ve yoksullarını koruyacak ve sınıf temelli kazanımların elde edilmesi. Hiçbir zaman ön planda olmadı. Bu durum Marksist bakışın ikinci planda olduğunun göstergesidir.

1991'de Irak'ta Çekiç Güç ile başlayan fiili durum, Irak Kürdistanının bugünkü aşamaya gelmesine gerekli altyapıyı hazırladı. Bunun etkileri, Türkiye Kürtlerine yansıyor.

PKK belli aralıklarla, hükümetleri görüşme masasına çekmek için ateşkesler yaptı. Tek yanlı olsa da iktidardaki hükümetlerden beklenti içine girdiği oldu ancak sonuç alamadı.

Bunlar gibi AKP'nin de "Kürt açılımı" çerçevesinde Oslo'da PKK ile MİT arasında görüşmeler yaptığı ortaya çıkmıştı. Böylece "Kürt açılımı" ismiyle başlayan süreç zaman içinde isimler değiştirerek ilerliyor. Ne zaman doğru isme gelirse o zaman sorunu anlama süreci başlayacak.

21 Mart'ta, Diyarbakır'daki newroz kutlamalarında PKK lideri

Öcalan'ın açıklamalarının sonrasında tartışmalar yeniden gündemin birinci konusu oldu. Aslında tartışmaların ayrıntıları, BDP heyetinin Öcalan'la görüşmesi sonrasında Milliyet gazetesinde yayınlanan metinle, önemli oranda, açıkça ortaya konmuştu. Taraflar, birbirlerine karşı sorumluluklarını kabul ettikleri de ortaya çıkmıştı.

Hükümet açısından, "anneler ağlamasın, ekonomi

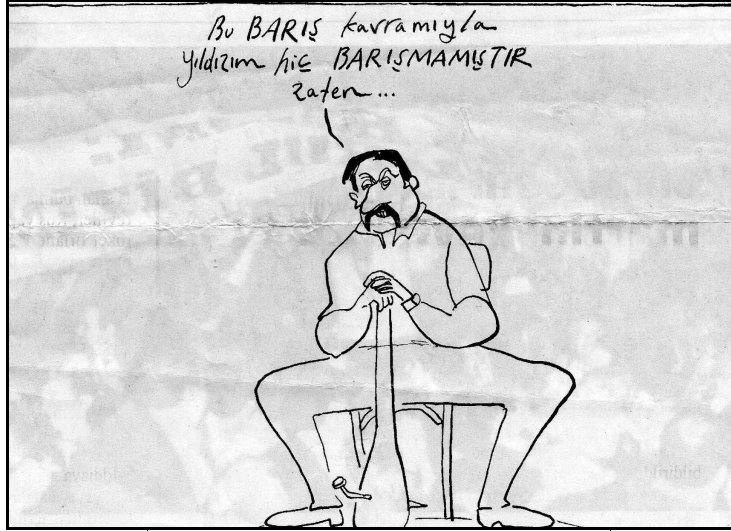
çabucak kendini gösteriyor. Özellikle uluslararası sermayenin çıkarları ön planda. Bunun içindir ki uluslararası sermaye; Türkiye ile Irak Kürdistanı arasında 10-15 milyar dolara dayanan ticari ilişkileri de kullanarak, hem Türk devleti hem de PKK tarafına, sorunun aşama aşama çözümünü dayatıyor. ABD de süren Irak işgali nedeniyle başlı başına, fiili bir taraftır.

Tüm bu zorlayıcı güçler, Türkiye hükümeti ile sermayesine zorlayıcı kararlar dayatıyor. Benzer şekilde PKK için de bu söylenebilir. Çünkü dayatılan süreç düzen içinde sınırlı kasa da küçük belli başlı ilerlemeler, haklar, özgürlükler sağlayabilir.

Oysa Kürt sorunu ulusal olduğu kadar sınıfsal bir sorun. "Önce ulusal sorunu çözelim", sözü,

Marksist bir içerik taşıyor. Ulusal sorunun ne kadar kültür, dil ve bireysel özgürlük parantezine alınırsa alınsın; özünde toprak, su, doğal hakların mülkiyeti, üretim ilişkileri ve bunun alacağı biçimlerle ilgilidir. Eğer düzen işçi sınıfının iktidarına dönüşmüyorsa, sorun sömürü düzeni ekseninde devam edecek.

Kardeşlik, barış sözleri inandırıcılıktan çok uzak gözüküyor. Gündemi belirleyenlerin havasıyla hareket edilirse önümüzdeki günlerde ciddi sıkıntıların başlayacağını söylemek zor değil. (01.04.13)

büyüsün, kardeşlik olsun, tek bayrak, tek dil, tek vatan" temaları işlenmeye devam ediyor. Farklı olarak sadece, PKK militanları, silahlarını ülke içinde bırakarak yollarına devam etsin deniyor. Belki ileride anayasa çerçevesinde durumun halledileceği varsayımı da var.

PKK açısından ise "istediğimiz aşamaya geldik" açıklaması var. Artık silahlı mücadele etmeden, siyasi alanda mücadele ile hakların alınacağı ve üniter devlet içinde sorunların çözüleceği fikri yaygınlaşıyor, işleniyor.

Oysa Kürt sorununda çözüm sürecinde oyun içinde oyun var. Hele kirli çıkarlar

Uluslararası Gündem

Venezuela

Hugo Chavez'in politikası Sosyal ama sosyalist olmayan önlemler

Hugo Chavez'in cenaze töreni, sağlığında kendisine gösterilen sıcak, güçlü heyecanı ortaya koydu. Bu heyecan, rejim tarafından dayatılmıyordu. Rejim, eleştirel yaklaşanlarca bir diktatörlük olarak gösterilse de kitlelerin yararlandıkları somut önlemler de uyguladı.

Rejimin 14 yıldan beri uygulamaya koyduğu bir çok sosyal çalışma, gerçekten de sosyal eşitsizlikleri azaltmaya katkıda bulundu. Bundan daha da dikkat çekici olan, bütün dünyada tam tersi bir olguya tanık olunması: Zengin ülkelerde, büyük şirketlerin kârını ve ayrıcalıklı sınıfların servetini korumak, hatta arttırmak için ücretler ve emekli aylıklarında kısıtlama yapılıyor, kamu hizmetlerine giderek daha az para ayrılıyor, sosyal programlar ve sosyal güvenlik azaltılıyor.

Kuşkusuz, önemli bir petrol gelirinin olması, Chavez rejiminin, sosyal çalışmaları finanse etmesine olanak sağladı. Onu eleştiren bütün politikacılar ve yorumcular, çok uluslu şirketlerin ve ikincil olarak da yerel mülk sahibi sınıfların kârının, sosyal bütçelerin önüne geçmesi için eleştiri yapıyorlar. Onların gözünde, bütün bunlar sadece, en zenginler yararlandığı sürece üzerine söyleyecek hiçbir şey bulamadıkları kötü bir sosyal duruma, bayağı, adi bir "clientalizm'e" yani müştericiliğe (kişi kayırma temeline dayanan siyaset) yanıt veren, giderilmesi gereken eksikliklerdi.

Chavez'in rejimine karşı en fazla kin duyanlar bile, rejiminin

aldığı sonuçları kabullenmek zorunda kaldılar. Böylece, *Le Monde* gazetesi, ılımlı ama son günlerde çok sık tekrarlanan kınamayı içeren bir başlık altında, "Bolivarcı Devrim (Latin Amerika Kıtası'nın sömürgecilikten kurtulma mücadelesine katkıda bulunan siyaset adamı - çn), ekonominin kötüleşmesine rağmen sosyal uygulamalara öncelik verdi" biçiminde, anımsatıcı rakamlar yayınladı.

1998 ve 2011 yılları arasında GSMH (Gayri Safi Milli Hasıla) 3 bin 889'dan, 10 bin 731'e yükseldi. Aynı zamanda yoksulluk oranı da % 49'dan %27,4'e indi. Aynı şekilde, zenginlik dağılımı göstergesi, 0,49'dan 0,39'a düşerek, (0=eşitlik; 1=eşitsizlik) gelişimin tartışmasız bir biçimde olumlu yönde olduğunu gösterdi. Sonuç olarak, çocuk ölümleri bin doğum üzerinden, 20,3'den 12,9'a geriledi.

Rejimin eğitim alanında da iyi sonuçlar aldığı eklenebilir. UNESCO, Venezuela'yı Chavez yılları boyunca, okuma yazma sorunu olmayan ülkelerin listesine kaydetti.

2008 yılında, rejimin yararına, besin ürünlerinin temini bazen çok karmaşık olmasına rağmen, birinci derecede gerekli tüketim maddelerinin sağlanması çalışmaları sayesinde, bunların tüketiminde % 16,5'lik bir artış kaydedildi.

Sağlık sektörü, daha en başından beri, Latin Amerika'nın büyük burjuvazisinin bile, Castro karşıtı olmasına rağmen sağlık sorunlarını hala çözmediği

ettikleri ülke olan Küba'nın doktorlarının teknik ve teorik bilgisinden yararlandı. Chavez rejimi, bu yardım sayesinde, çok sayıda mahalle dispanseri açabildi. Ancak hala tıbbi malzemesi olmayan ve kapanan dispanserler de söz konusu. Chavez'in kendisi bile kamuoyu önünde bu sorunların ve güçlüklerin varlığını kabul etti. Rejim, konut sorunu konusunda da, ülkede 3 milyon sosyal konuta ihtiyaç varken, sadece 350 bin konut inşa ettirebildiğini de kabul etti.

Genel olarak işsizlik geriledi ve çeşitli işler en yoksulların % 20'sinin yaşam koşullarını iyileştirdi. Bu ise eşitsizliğin yaygın olduğu Latin Amerika için az değil. Ancak, petrol gelirlerinin önemi, en zenginlerin ve çok uluslu şirketlerin ulusal gelir üzerinden aldıkları payları arttırmalarını engellemedi. 2011'de en zenginlerin % 20'si, ulusal zenginliklerin % 44'ünü gasp etti, en yoksullar ise bu zenginliklerden ancak % 6 oranında yararlanabildi. Yani hala, "21. yüzyılın sosyalizmi" tarafından hiç eleştirilmeyen çok uluslu şirketler kadar yerel mülk sahibi sınıflar için de bir tolerans söz konusu. Öyle ki, Chavez'in kendisi bile bazen net olarak "patronlarla birlikte sosyalizm" olarak tanımlanan bir sosyalizmin yanlısı olduğunu söylüyordu. İşte Chavizmin sınırları tam da bu noktada ortaya çıkıyor. LO (15.03.2013)

İsrail

Obama'nın Netanyahu'ya yaptığı ziyaret

Obama'nın İsrail'e yaptığı ziyaret bir cümle ile özetlenebilir: Dünyanın en güçlü hükümeti olarak, bölgenin en güçlü hükümetini kayıtsız şartsız desteklediğini belirtti.

Her zamanki gibi bazı sıradan ve içi boş cümleler ve barış sürecini yeniden devreye sokmak, Filistinlilerin de bir "devlete hakları vardır" gibi laflar da edildi. Ama bu konuda hiçbir somut şey söylenmediği gibi İsrail'e karşı hiçbir somut yaptırım kararı gündeme gelmedi. Tam tersine İsrail'in bütün istekleri Obama tarafından onaylandı. Hatta İsrail yerleşimlerinin geçici olarak bile dondurulmasına karşıdır: Obama da buna onay veriyor. İsrail, Filistinlilerin İsrail devletinin bir Yahudi devleti olduğunu kabul etmesini şart koşuyor: Obama bunu da onaylıyor. Ama tüm bunların arkasında, Filistinlilerin yaşadığı feci gerçekler var ve bunlar, İsrail sınırları içerisinde de yaşanıyor, çünkü İsrail nüfusunun beşte biri Arap kökenli.

Obama öğrenciler önünde yaptığı bir konuşma esnasında İsrail vatandaşı genç bir Arap öğrenci ona hitaben şunu söyledi: "Sizler nasıl demokrasiden söz edip İsrail devletini destekleyebilirsiniz?" Bu öğrenci söylediklerinin doğruluğuna vurgu yapmak için şunu ekledi: "ABD Başkanının konuşması beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı. Barack Obama, İsrail devletini desteklediğini söylediğinde, İsrail nüfusunun yüzde 20'sini oluşturan İsrail vatandaşı Arap kökenli insanları düşünüyor mu? Bizler bütün vatandaşların eşit olacağı bir ülke için mücadele ediyoruz. Bir Yahudi devletinden söz etmek bizim haklarımızı ve varlığımızı inkar etmektir."

Obama sadece İsrail sınırları içerisinde yaşayan Arapların isteklerine kulaklarını tıkamakla kalmadı: Gazze ve Batı Şeria topraklarında bir cezaevi şartlarında yaşayan ve sürekli İsrail'in yayılmacı ve baskıcı siyasetinin kurbanı olan Filistinliler de umurunda değil.

Obama'nın İsrail'e karşı uyguladığı siyaset sadece pasif olmakla kalmıyor. İsrail'in uyguladığı yayılmacı siyaseti destekliyor. Öyle ki Batı Şeria topraklarında şimdi 350 bin ve Doğu Kudüs'te ise 200 bin kişilik Yahudi yerleşim birimleri oluşturuldu ve bu şartlarda Bağımsız bir Filistin devletinin oluşumu imkansız.

Filistinlilerin durumu Obamayı hiç de ilgilendirmiyor. Emperyalizm bu bölgede halkları sömürüyor ve onların tepkilerini bastırmak için İsrail devletini en büyük destek olarak kullanıyor. Obama'nın ziyareti İsrail'in bölgede en büyük destekçileri olduğunu ve ona güvendiklerini hatırlatmak içindi. LO (29.03.2013)

Kıbrıs

Bankaları kurtarma çabaları

En nihayet avro bölgesinin 17 bakanı Avrupa Merkez Bankası (AMB) ve IMF başkanlığında toplanarak Kıbrıs'a, bir kemer sıkma siyaseti uygulanması şartıyla, 10 milyar avro kredi verip onu "kurtarmaya" karar verdiler.

Ülkenin en büyük ikinci bankası olan Laiki'nin iflas kararı alındı. Bankalardaki 100 bin avro üstü mevduatların yüzde 30'un üzerinde vergilendirilmesi gibi kararlar alındı. AB'deki en düşük şirketler vergisi %10 uygulanırken bu oran % 12.5'e çıkacak.

Kirli para ve Rusya'dan gelen paraları aklayan bu vergi cennetinin "iyileştirilmesi" için alınan önlemlerin bunlar olduğu söyleniyor. Ancak zenginler, Rus veya diğerleri paralarını aklamak için başka bir sürü vergi cennetine gitme olanağına sahipler. Hatta büyük paraların önceden daha emin yerlere kaçtığı söyleniyor.

Bu ilk değil, daha önce de bir sürü plan, bu tamamen abes olan mali sistemi kurtarmak için kitlelere büyük bedeller ödeterek uygulandı. Bu plan Kıbrıs'taki kitlelere Yunanistan'da uygulananın benzeri. 2012 yazında Yunanistan'daki banka krizinden dolayı 4.5 milyar avro kaybeden Kıbrıs bankaları iflas eşiğine gelmişti. O dönemin Başkanı Komünist Partili Christofias bir kemer sıkma kararları uygulamıştı: KDV %15'ten % 17'e çıkmıştı ve memur sayısı azaltılmış, işe yeni alınacak memurların maaşlarında önemli kesintiler olmuş, vergiler artırılmıştı. Sağcı yeni hükümet de aynı uygulamaları devam ettiriyor.

Tüm bunların sonucu olarak işsizlik bir yıl içinde ikiye katlanıp %15'i geçti. İflaslar, özellikle banka işkolu olmak üzere işsiz sayısını daha da artıracak. Başta devlet bakanı olmak üzere sermaye hizmetinde olan bakanlar buna "kurtarma planı" diyorlar! LO (29.03.2013)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Krizle tehdit edilen Avrupa Birliği

Güney Kıbrıs'ta son yaşanan mali kriz yeniden kapitalist düzenin yol açtığı ekonomik kriz nedeniyle her an patlamaya hazır bir yanardağ üzerinde olduğumuzu gündeme getirdi. Kıbrıs'ta ikinci büyük bankanın iflas etmesiyle sonuçlanan bu mali krizin ne kadar tehlikeli boyutlara ulaştığını gösteriyor. Avro bölgesinin en küçük ülkesi olan Kıbrıs'ın mali sorunları yüzünden avronun dağılma tehlikesine dönüşmesi ve de bütün Avrupa Birliği banka sistemini çöküşe sürüklemeye tehlikesi oluşması durumun ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor.

Avrupa Birliği yöneticileri Kıbrıs yangınına söndürmek için banka hesaplarındaki tüm paraları vergilendirmeyi önerdi. Bu ise bütün banka sistemini çöküşe götürme tehlikesini oluşturdu! Finans çevreleri sadece Kıbrıs'taki banka sisteminin değil bütün AB banka sisteminin çökebileceğini gördükleri için bundan vazgeçtiler. Ama krizi atlatmak için buldukları çözüm ancak günü kurtarıyor ve bedelini de başta banka emekçileri olmak üzere, emekçilerin sırtına yüklüyor.

2008 yılının sonundaki mali krizden bu yana süregelen kapitalist ekonominin krizinin giderek daha da ağırlaşması, çeşitli ülkelerin iç politikaları üzerinde olduğu kadar, uluslararası ilişkiler alanında da ağırlığını hissettiriyor. Politika gibi ekonominin yöneticilerinin de, krizin iniş çıkış kargaşası

içinde, plansız programsız düzensiz bir biçimde doğaçlama yapımları, uluslararası ilişkilere daha da çelişkili ve karmaşık bir nitelik kazandırıyor.

Avrupa Birliği, 50 yıllık karmakarışık bir tarihe ek olarak kuşkusuz Parlamentodan yürütme gücüne kadar bir devletin gerektirdiği her türlü aygıtla şekilsel olarak çevrili olmasına rağmen tek bir devlet varlığı yaratamadı.

Ulusal burjuvalar, gülünç bir biçimde dar olan ulusal pazarları birleştirmek konusunda güçlü ekonomik gereksinimlerin etkisiyle, ulusal devletlerinin az çok büyük olan egemenliğini terk etmeye razı oldular. Ancak bunlar arasında hiçbiri, her şeyden önce de ilk planda yer alan örneğin Fransa, İngiltere ve Almanya gibi Avrupa'nın belli başlı rakip emperyalist güçleri, kendi ulusal devletlerini uluslar üstü bir devlete feda etmeyi kabul etmediler.

Avrupa'nın emperyalist burjuvaları ortaklık yapsalar da, rekabetten vazgeçemediler. Eskiden rakiptiler, rakip olarak da kaldılar, yani hala da birbirlerine rakipler. Öncelikle, bu devletlerin güçleri, ulusal devlet aygıtlarının ağırlıkları oranında uluslar üstü bir devlet içinde kendilerini feshetme eğilimine çok az sahip oldukları bu ortak ekonomik alan içinde, Avrupa Birliği'nin sürekli pazarlıklarında en büyük ve önemli veriyi oluşturuyor.

Avrupalı emperyalistlerin, her birinin etki alanlarının, ittifaklarının, çıkarlarının, birbirlerine karşıt değillerse, bazen birbirine denk

düşükleri, ama aynı olmadıkları bir dünyada, birbirleri arasındaki rekabetlerini de unutmamak gerek.

Bu farklılıklar, hatta bu çıkar çelişkileri, bütün bir sözde "Avrupa'nın inşası" süreci boyunca, kendilerini gösterdiler. Avrupa Birliği, bu rekabetler nedeniyle, yarım yüzyıllık "Avrupa'nın inşası" süreci yaşanmış olsa da, Avrupa'nın emperyalist güçlü devletlerinin her birinin kendi diplomatik hatta askeri oyunlarını oynadıkları çok sayıdaki somut durumun ötesinde ortak bir diplomasiye ve daha da önemlisi tek bir askeri güce ulaşamadı.

Avrupa Birliği, ekonomik gelişmesine ve çok sayıdaki nüfusuna rağmen, dünya çapındaki rekabette ABD ile eşit düzeyde olamadı, boy ölçüşemedi.

Avrupa Birliği için, büyük güçlü devletler arasındaki rekabette ortak bir diplomasi ve oluşturulmuş ortak bir ordunun yokluğu, birliğin ortaya çıkmasından beri büyük bir engel oluştursa da, bugün var olan Avrupa Birliği'nin parçalanıp dağılması tehdidi bu durumdan kaynaklanmıyor. Ekonomik alanda inşa edilen Birlik, bugün mali alanda tehdit altında.

Avrupa Birliği'nin politik yöneticileri, sadece boşlukları doldurmak için, birliğin olmadığı bir yerde daha fazla birlik yapmaya çalışmak üzere karşılaşacakları tehlikeleri bilmeden bir bilinmeze doğru hızla koşma yükümlülüğünü üstlenmiş benziyorlar. Spekülasyon dünyasının düşünürlerinden birisi George

Soros, bu karşılaşılacak tehlikeler bilinmeden bir bilinmeze doğru koşma durumunun izleyeceği zorunlu genel çizgiyi kısaca formülleştirdi :

“Bugün, avro bölgesinin yönetimini iyileştirmekten başka bir seçeneğimiz yok. Sorun tek bir para biriminin olmasının gerekip gerekmediğini bilmek değil. Avro var ve eğer yıkılıp yok olursa, bu tamamen kontrol edilemeyecek bir banka krizine yol açar. Böylece de dünya derin bir ekonomik gerileme içine dalar.”

Öncelikle, avro bölgesinin 17 üyesi ile karar mekanizmasına üye olmayan 10 üyesi arasındaki kriz söz konusu, çünkü sadece avro bölgesini ilgilendiren kararlar bile bütün Avrupa Birliği üzerinde etkide bulunuyor.

Tüm bunlara ek olarak, bir yandan avro bölgesine egemen olan iki büyük güçlü devlet Almanya ve Fransa ile, diğer yandan temel kararlardan çeşitli derecelerde uzak tutulan Birliğin diğer ülkeleri arasında da kriz bulunuyor. Tabii ki bu beraberlikte, Birliğin Slovakya, Litvanya, Macaristan, Yunanistan gibi, emperyalist olmayan diğer küçük devletlerinin fazla konuşma hakları bulunuyor.

Sonuç olarak, avro bölgesinin iki güçlü egemen devletin kendi aralarında da kriz söz konusudur. Bu iki devlet, egemenliklerini avro bölgesinin bütünü üzerinde uygulamak, diğer ülkelere kabul ettirmek üzere kendi aralarında ittifak yapsalar da, her biri kendi ulusal burjuvazisinin görüşlerine ve çıkarlarına göre hareket ettiğinden kriz oluşuyor.

Avrupa Birliği, emperyalist Avrupa'nın kıtanın yarı gelişmiş devletleri üzerindeki egemenliğine son

veremedi. Ona sadece yeni bir alan sundu.

Yunanistan'daki, hemen hemen bir o kadar da İspanya'daki çok sıkı kemer sıkma politikalarına tepki olarak bu ülkelerde yoğun kitle hareketleri gelişti. Bu duygular sayılamayacak kadar çok protesto gösterileriyle ve özellikle de Yunanistan'da günlerce süren genel grevle ifade edildi.

Bu protestoların artması, sadece var olmaları ve ayrıca da kitlesel nitelikleriyle gelecek için bir ümit teşkil ediyor. Sömürülen, kriz tarafından boğazları sıkılan kitleler, yalnızca politika sahnesine direk müdahaleleri ile onlara yapılan darbeleri durdurma şansına sahipler. Ancak bu karşı çıkma hareketleri aynı zamanda bu hareketlerin sınırlılığını da ortaya koyuyor.

İspanya'daki gibi Yunanistan'daki hareketler, sömürülen kitlelerin hem nasıl, hem de ne denli hızla harekete geçebileceklerini gösterdi. Ancak bu hareketler aynı zamanda da, onların sömürülenlerin çıkarlarına uygun bir doğrultuya yönelmeleri ve burjuvaziyi direk olarak tehdit etmeleri için, çıkarları açık ve net bir biçimde ifade etmek ve bundan doğacak hedeflere doğru ilerlemek üzere politik görüşlerinin ve örgütlerinin olması gerektiğini gösteriyorlar.

Krizin neden olduğu sınıf mücadelelerinin yoğunlaştığı dönemlerde, topluma sunulan gerçek alternatif yani onu kimin yöneteceği, açık ve net olarak ortaya çıkmaya başlar. Toplumu mali kapitalistler mi yoksa sömürülen sınıflar mı yönetecek? Başka bir deyişle burjuvazi mi yoksa işçi sınıfı mı yönetecek?

İşçi hareketinin politikasını kendilerinin yansıttıklarını, hayata

geçirdiklerini iddia eden partilerin, korumacılık ya da ulusal sınırlar içine geri çekilme adına, kapitalistlerin Avrupa'sına muhalefet etmeleri işçi hareketinin çok derin oranlarda gerilediğinin simgesi.

Komünist devrimciler, burjuvazinin iktidarının devrilmesinin ve iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesinin, kapitalist ekonomi çerçevesinde bile tamamen çağa aykırı olan milliyetçi oluşumların dar alanlarına uygun düşmediğini açıkça ifade etmeli.

Avrupa'nın birleşmesi bu yolda sadece bir evre olacak. Avrupa kıtasının, devamını oluşturan Asya kıtasıyla birlikte, ayrıca da tarihiyle, insan bileşimiyle bağlı olduğu Afrika kıtasıyla ilişkili olarak bütünüyle birliği, en azından Birinci Dünya Savaşı'ndan ve zafer kazanan emperyalist güçlü devletler tarafından kitlelere dayatılan Versay anlaşmasından beri, devrimci işçi sınıfının programına dahildir.

Hayır, kriz Avrupa Birliği'nin ve onun yöneticilerinin liberal politika seçimlerinin sonucu değil, kapitalist ekonominin işleyişinin sonucu.

Evet, devrimci işçi hareketinin değerleri içinde sadece enternasyonalizm açık ya da gizli milliyetçiliğe karşıdır. Ve sadece bu toplumsal kurtuluş perspektifini açar.

29.03.20113 LO

Anma... Anma... Anma...

Irak'ta savaş ve işgal

Bundan 10 yıl önce Amerikan emperyalizmi, 20 Mart 2003'te, "Irak'a özgürlük" adıyla kutsadığı, bombalı saldırıyı Bağdat'ta başlattı. Aynı gece İngiliz ve Amerikan birlikleri de karadan üzerinden Kuveyt üzerinden Irak sınırlarını aştı. Böylece özgürlük ve demokrasi vaat eden ancak sefalet ve karmaşa getiren savaş başladı.

Irak 10 sürecek olan, yarım milyon çocuğun ölümüne sebep olacak savaşa ve ambargoya maruz kalmıştı. Bahane Saddam Hüseyin diktatörüne karşı demokrasiyi korumaktı. Ancak diktatör, zaten on yıllardır emperyalist güçlerin desteğiyle ayakta duruyordu.

Saddam Hüseyin 1990 yılında Kuveyt'i işgal ederek emperyalist yöneticilere, buna cesaret edebilecek kadar güçlü olduğunu göstermek istiyordu. Oysa Amerika, sadece Irak'ı değil petrol zengini olan tüm bölgeyi yeniden düzenlemek istiyordu.

11 Eylül saldırıları da Başkan Bush'a, önce Afganistan'da ardından da Irak'ta askeri bir operasyon için gerekli imkanı vermiş oldu. Irak kitle imha silahlarına sahip olmakla suçlandı. Bu da Amerika'ya savaş başlatmak için yeterli bir bahaneydi.

Saddam rejiminin düşmesinden sonra Amerikalı

yöneticiler işlerini yoluna koymak, istikrar sağlamak için gerekli devlet aygıtını kuramadı. Saddam rejiminin dayanakları, ordu ve Baas Partisiydi ve ikisi de savaş sonunda dağılmıştı. Amerikalı yöneticiler muhalefet arasında, özellikle de dinci Şii partiler arasında kendisine dayanak olabilecek seçenek aradılar. Bunun için de dinci partilerin milisleri ile Kürtler ve benzeri silahlı gruplar arasında

insan ülke dışına 2 milyon insansa ülke içinde göçmen durumda.

Sonuç olarak 2005 yılındaki seçimlerde Şii dinci partiler, mecliste çoğunluğu elde etti. Şii Nuri El Maliki, bir hükümet kurdu ve o günden beri iktidarda. Ancak şiddetin durması bir yana artmaya devam etti.

Bugün Irak'ta Sünnilerle Şiiler derin bir şekilde ikiye bölünmüş durumda. Ülkenin kuzeyindeki Kürt bölgesi yarı bağımsızlık elde etti. Iraklı yöneticilerle otonom Kürt bölgesi arasında, ağzına kadar petrole dolu bölgeyi kontrol edebilmek adına gerilim devam ediyor. Amerikan birlikleri yaklaşık bir yıl önce ülkeyi terk etti. Ancak Amerikan emperyalizminin varlığı devam ediyor.

Kitlelere gelecek olursak, savaşın bedelini onların ödemediğini söyleyebiliriz. Bazı değerlendirmelere göre savaş sırasında yaklaşık 1 buçuk milyon insan öldü. 7 milyon insansa göçmen durumuna düştü. Bunlara Amerikan ordusu tarafından ölüme mahkum edilen kurbanları da eklemek gerek. On yıllık savaşın sonunda Irak kitleler yalnızca umutsuz bir gelecek görüyorlar.

Bağdat yakınlarında savaş sırasında yerle bir olmuş bir yerde çocuklar borudan su içiyorlar

silahlı çatışmalar yarattılar. Bu grupların her biri toplumu yönetebilmek için yerel ya da ulusal düzeyde iktidar savaşına girerek kendi çıkarlarına uygun olacak şekilde işgale karşı mücadele etti.

Grupların kendi aralarındaki mücadele özellikle (Saddam rejimi altında bir arada yaşayan) Sünnilerle Şiiler arasında gerçek bir sivil savaşa dönüştü. Başkent Bağdat, Sünni ve Şii gettolar olarak ikiye bölünmüş durumda. Çoğunluğu Sünniler olmak üzere 2 milyon

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.